

Neděle 4.6.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(*Neděle trochu jinak*)

text: „Bůh není od nikoho z nás daleko“ (Sk 17,27)

Představte si, že je neděle, dobře jste se vyspali, máte den volna a odpočinku. Dáváte si ranní kávu, k tomu něco, co máte rádi...Posloucháte příjemnou hudbu a necháváte volně plynout čas...Nic vás nebolí, nic vás netrápí, nic vám nechybí, nic nepotřebujete...Nemyslíte na politiku, neřešíte ani finance ani volební výsledky ani napětí v práci... Navíc nejste sami, máte u sebe někoho velmi blízkého a je vám spolu dobře. Znáte to? Ano? Pokud to, co jsem právě vylíčil, je obraz vašeho každodenního života, pak vám upřímně blahopřeji a většina lidí vám bude nejspíše závidět...Jste šťastný a spokojený člověk!

Ale obávám se, že to spíše připomíná reklamu nějaké pojišťovny než skutečný život. Ano, někdy můžeme prožívat v životě takové chvíle pohody a štěstí a jsme za to moc rádi. Ale běžná životní a nedělní realita vypadá většinou trochu jinak.

Žijeme v poklusu, „*nestiháme*“, v našem diaři se to hemží termíny a úkoly a my nevíme, kam dřív. Jsme unavení a máme dojem, že nám život „utíká“ mezi prsty. Víím, že to je určité zjednodušení a schéma, ale asi to spíše odpovídá tomu, co žijeme.V takové situaci je každá rada dobrá. *Jak zvládnout práci? Kdy si udělat čas pro manželku, pro děti, pro rodinu? Jak vyjít s penězi? Jak vyřešit napětí, nedorozumění? Kde nabrat novou sílu, elán, motivaci k tomu, co dělám? Kde najdu životní pohodu, naději.....?*

Lidé řeší podobné starosti a problémy různě. Někteří se neumí zastavit a jedou „*na doraz*“, jiní navštěvují pravidelně fitness- a wellness-centra, věnují se svým koníčkům, pěstují jógu nebo meditují. Zkoušejí kurzy časového nebo pracovního managementu, které jim mají pomoci uchopit život za správný konec...

Kromě spousty různých možností (vyjmenoval jsem jen některé z nich) existuje ještě *cesta křesťanské víry*. To neznamená, že křesťané nepotřebují odpočívat, cvičit, sportovat nebo se učit správně využívat čas... To všechno může být pro nás/ně pomocí...Ale začít hledat v životě Boha a Jeho pomoc znamená sestoupit až ke kořenům lidské existence a podívat se na naše potřeby úplně jinou optikou než jsme zvyklí (biblickou/duchovní) K tomu nám pomůže jeden výrok z křesťanské Bible, kde najdeme prostinkou větu „*Bůh není od nikoho z nás daleko...*“. To je biblická pravda, která přináší nový pohled na život.

Křesťanský misionář Pavel se touto větou pokusil vysvětlit antickým filosofům, čím se liší Bůh křesťanů od bohů antické mytologie. V dnešní době náboženského zmatku, nezájmu, neznalosti i pluralismu je to třeba vysvětlit. Lidé si představují Boha různě: někteří jej hledají ve svém nitru, jiní v přírodě anebo ve vesmíru a ještě jiní ho nehledají vůbec... Všichni máme slyšet a vědět nejdříve to, že Bůh není součástí přírody, jiskru božství nenajdeme ani v sobě ani v nikom jiném, Bůh není součástí našeho hmotného světa. Bůh nás všechny přesahuje, On je Duch, On je Stvořitelem celého kosmu a dárce života. Přestože Boha nenajdeme ani v sobě ani v přírodě ani v hlubinách vesmíru, platí ta krátká věta, že „*Bůh není od nikoho z nás daleko.*“ On se k nám přiblížil v Ježíši Kristu, v Něm nám připravil svou pomoc, své odpuštění a dar nového života.

Bůh je blízko, ale problém je v tom, že my jsme daleko. Je to *biblický paradox*, je to biblická dialektika. Matematicky by měly být obě vzdálenosti stejné, ovšem v duchovním životě platí zdánlivé protiklady. My lidé jsme se Bohu odcizili svým hříchem, žijeme daleko od Něho, když se neptáme na Jeho rady, když se řídíme vlastní moudrostí a považujeme za pány svého života... Proto je na nás, abychom hledali Boha, udělali krok směrem k Němu. On na to čeká a je připraven nám pomoci...V této souvislosti se mi vybavuje jeden příběh.

Ilustrace: *Stalo se to v Kanadě. Dva lékaři Dr. Ralph E. Miller a jeho kolega se vraceli soukromým letadlem z jednoho kongresu. Letadlu v polovině cesty vysadil motor a oni*

nouzově přistáli v řídkém lese. Nic se jim nestalo, ale byli jen lehce oblečeni. Bylo to v březnu, ale teploty byly ještě nízké. Oba lékaři zůstali sedět v kabině letadla a čekali na záchranu. Lesem vedly 2 cesty, obě prošlapané a zřetelné. Tito muži byli jen 50 kroků od jedné z nich. Za 3 dny, které ještě žili než zemřeli vyčerpáním a zimou, po ní nikdo neprošel. Zemřeli proto, že ani jeden z nich neudělal sebemenší pokus o záchranu.

Oni samozřejmě nevěděli, že mají tak blízko k nějaké cestě! Ale nezkoušeli to ani zjistit....

Bůh nás vyzývá k tomu, abychom Ho hledali: „Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko.“ On nás chce vyvést ze životních stereotypů a schémat Bůh je blízko, ale ten 1-2 kroky směrem k Němu, do Jeho bezprostřední blízkosti musíme udělat sami....

Bůh není daleko = *Bůh je blízko* = Bůh mně miluje, Bůh se o mně zajímá, Bohu na mně záleží... Co mohu a mám udělat? Přijít k Němu a přijmout Boží lásku! Jak se to dělá? Tak, že řeknu: Pane Bože, Ježíši Kriste, tady jsem a potřebuji Tě!

Bůh není daleko = *Bůh je blízko* = Bůh mi rozumí, Bůh mi může pomoci. On stačí na všechny životní situace. - Co mohu a mám udělat? Svěřit Bohu své starosti, povědět Mu o tom, co mě trápí, s čím si nevím rady... To první, co odevzdáme Bohu, jsou naše selhání, hříchy.

Bůh není daleko = *Bůh je blízko* = Bůh slyší mou modlitbu, mé volání o pomoc

Co mohu a mám udělat? Volat o pomoc.

Bůh je velice blízko každému z nás, chce nám být oporou, pomocí a nadějí – stačí, když uděláme krok tím správným směrem. Když Mu v modlitbě řekneme, že přijímáme Jeho lásku a že chceme, aby nás v životě vedl. Ale stačí, když tento krok zanedbáme a zůstaneme odkázáni sami na sebe. Zůstaneme bez Boha, bez pokoje a bez naděje. Je to otázka volby a rozhodnutí. Přeji vám odvahu k takovému rozhodnutí, které vám přinese do srdce pokoj a naději a které bude znamenat začátek nového života, života s Bohem. Záleží na každém z nás, co s pozváním od Boha uděláme.